

Monatlich erscheint
eine Nummer.
Preis bei der Post
jährlich 8 Mark

Pastoralblatt

für die Diöcese Ermland

herausgegeben und redigirt von

Dr. F. Hipler, Domcapitular in Frauenburg.

Geeignete Beiträge und
Anserate (à 20 Pf. die Zeile)
sind direct an den
Redacteur zu senden.

Nr. 6.

Dreißundzwanzigster Jahrgang.

1. Juni 1891.

Inhalt: Rundschreiben des h. Vaters über die Arbeiterfrage. — Erlaß der Diöcesanbehörde. — Urkunde über die Errichtung der katholischen Pfarrei Landsberg. — Diöcesan-Nachrichten. — Miscellen. — Anzeigen.

SS. D. N. LEONIS D. Prov. PAPAE XIII LITTERAE ENCYCLICAE

ad Patriarchas Primates Archiepiscopos et Episcopos universos catholici orbis gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentes.

DE CONDITIONE OPIFICUM.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis Primatibus Archiepiscopis et Episcopis universis catholici orbis gratiam et communionem cum Apostolica Sede habentibus.

LEO PP. XIII.

Venerabiles Fratres salutem et apostolicam benedictionem.

Rerum novarum semel excitata cupidine, quae diu quidem commovet civitates, illud erat consequutum ut commutationum studia a rationibus politicis in oeconomiarum cognatum genus aliquando defluerent. — Revera nova industriae incrementa novisque euntes itineribus artes: mutatae dominorum et mercenariorum rationes mutuae: divitiarum in exiguo numero affluentia, in multitudine inopia: opificum cum de se confidentia maior, tum inter se necessitudo coniunctor, praeterea versi in deteriora mores, effecere, ut certamen erumperet. In quo quanta rerum momenta vertantur, ex hoc apparet, quod animos habet acri expectatione suspensos: idemque ingenia exercet doctorum, concilia prudentum, conciones populi, legumlatorum iudicium, consilia principum, ut iam caussa nulla reperiatur tanta, quae teneat hominum studia vehementius. — Itaque, proposita Nobis Ecclesiae caussa et salute communi, quod alias consuevimus, Venerabiles Fratres, datis ad vos Litteris de imperio politico, de libertate humana, de civitatum constitutione christiana, aliisque non dissimili genere, quae ad refutandas opinionum fallacias opportuna videbantur, idem nunc faciendum de *conditione opificum* iisdem de causis duximus. — Genus hoc argumenti non semel iam per occasionem attigimus: in his tamen litteris totam data opera tractare quaestionem apostolici muneris conscientia monet, ut principia emineant, quorum ope, uti veritas atque aequitas postulant, dimicatio dirimatur. Caussa est ad expediendum difficilis, nec vacua periculo. Arduum

siquidem metiri iura et officia, quibus locupletes et proletarios, eos qui rem, et eos qui operam conferant, inter se oportet contineri. Periculosa vero contentio, quippe quae ab hominibus turbulentis et callidis ad pervertendum iudicium veri concitandamque seditiose multitudinem passim detorquetur. Utcumque sit, plane videmus, quod consentiunt universi, infimae sortis hominibus celeriter esse atque opportune consulendum, cum pars maxima in misera calamitosaque fortuna indigne versentur. Nam veteribus artificum collegiis superiore saeculo deletis, nulloque in eorum locum suffecto praesidio, cum ipsa instituta legesque publicae avitam religionem exuissent, sensim factum est, ut opifices inhumanitati dominorum effrenataeque competitorum cupiditati solitarios atque indefensos tempus traderit. — Malum auxit usura vorax, quae non semel Ecclesiae iudicio damnata, tamen ab hominibus avidis et quaestuosis per aliam speciem exercetur eadem: huc accedunt et conductio operum et rerum omnium commercia fere in paucorum redacta potestatem, ita ut opulenti ac praedivites perpauci prope servile iugum infinitae proletariorum multitudini imposuerint.

Ad huius sanationem mali *Socialistae* quidem, sollicitata egentium in locupletes invidia, evertere privatas bonorum possessiones contendunt oportere, earumque loco communia universis singulorum bona facere, procurantibus viris qui aut municipio praesint, aut totam rempublicam gerant. Eiusmodi tralatione bonorum a privatis ad commune, mederi se posse praesenti malo arbitrantur, res et commoda inter cives aequabiliter partiendo. Sed est adeo eorum ratio ad contentionem dirimendam inepta, ut ipsum opificum genus afficiat incommodo; eademque praeterea est valde iniusta, quia vim possessoribus legitimis affert, pervertit officia reipublicae, penitusque miscet civitates.

Sane, quod facile est pervidere, ipsius operae, quam suscipiunt qui in arte aliqua quaestuosam versantur, haec per se caussa est, atque hic finis quo proxime spectat artifex, rem sibi quaerere privatoque iure possidere uti suam ac propriam. Is enim si vires, si industriam suam alteri commodat, hanc ob causam commodat ut res adipiscatur ad victum cultumque necessarias: ideoque ex opera

data ius verum perfectumque sibi quaerit non modo exigendae mercedis, sed et collocandae uti velit. Ergo si tenuitate sumptuum quicquam ipse comparsit, fructumque parsimoniae suae, quo tutior esse custodia possit, in praedio collocavit, profecto praedium istiusmodi nihil est aliud, quam merces ipsa aliam induta speciem: proptereaque coemptus sic opifici fundus tam est in eius potestate futurus, quam parta labore merces. Sed in hoc plane, ut facile intelligitur, rerum dominium vel moventium vel solidarum consistit. In eo igitur quod bona privatorum transferre *Socialistae* ad commune nituntur, omnium mercenariorum faciunt conditionem deteriore, quippe quos, collocandae mercedis libertate sublata, hoc ipso augendae rei familiaris utilitatumque sibi comparandarum spe et facultate despoliant.

Verum quod maius est, remedium proponunt cum iustitia aperte pugnans, quia possidere res privatum ut suas, ius est homini a natura datum. — Revera hac etiam in re maxime inter hominem et genus interest animantium ceterarum. Non enim se ipsae regunt belluae, sed reguntur gubernanturque duplici naturae instinctu: qui tum custodiunt expectant in eis facultatem agendi, viresque opportune evolvunt, tum etiam singulos earum motus exsuscitant iidem et determinant. Altero instinctu ad se vitamque tuendam, altero ad conservationem generis ducuntur sui. Utrumque vero commode assequuntur earum rerum usu quae adsunt, quaeque praesentes sunt: nec sane progredi longius possent, quia solo sensu moventur rebusque singularibus sensu perceptis. — Longe alia hominis natura. Inest in eo tota simul ac perfecta vis naturae animantis, ideoque tributum ex hac parte homini est, certe non minus quam generi animantium omni, ut rerum corporearum fruatur bonis. Sed natura animans quantumvis cumulate possessa, tantum abest ut naturam circumscribat humanam, ut multo sit humana natura inferior, et ad parendum huic obediendumque nata. Quod eminet atque excellit in nobis, quod homini tribuit ut homo sit, et a belluis differat genere toto, mens seu ratio est. Et ob hanc causam quod solum hoc animal est rationis particeps, bona homini tribuere necesse est non utenda solum, quod est omnium animantium commune, sed stabili perpetuoque iure possidenda, neque ea dumtaxat quae usu consumuntur, sed etiam quae, nobis utentibus, permanent.

Quod magis etiam apparet, si hominum in se natura altius spectetur. — Homo enim cum innumerabilia ratione comprehendat, rebusque praesentibus adiungat atque annectat futuras, cumque actionum suarum sit ipse dominus, propterea sub lege aeterna, sub potestate omnia providentissime gubernantis Dei, se ipse gubernat providentia consilii sui: quamobrem in eius est potestate res eligere quas ad consulendum sibi non modo in praesens, sed etiam in reliquum tempus, maxime iudicet

idoneas. Ex quo consequitur, ut in homine esse non modo terrenarum fructuum, sed ipsius terrae dominatum oporteat, quia e terrae fetu sibi res suppeditari videt ad futurum tempus necessarias. Habent cuiusque hominis necessitates velut perpetuos redditus, ita ut hodie expletae, in crastinum nova imperent. Igitur rem quamdam debet homini natura dedisse stabilem perpetuoque mansuram, unde perennitas subsidii expectari posset. Atqui istiusmodi perennitatem nulla res praestare, nisi cum ubertatibus suis terra, potest.

Neque est, cur providentia introducatur rei publicae: est enim homo, quam respublica, senior: quocirca ius ille suum ad vitam corpusque tuendum habere natura ante debuit quam civitas ulla coisset. — Quod vero terram Deus universo generi hominum utendam, fruendam dederit, id quidem non potest ullo pacto privatis possessionibus obsesse. Deus enim generis hominum donavisse terram in commune dicitur, non quod eius promiscuum apud omnes dominatum voluerit, sed quia partem nullam cuique assignavit possidendam, industriae hominum institutisque populorum permissa privatarum possessionum descriptione. — Ceterum utcumque inter privatos distributa inservire communi omnium utilitati terra non cessat, quoniam nemo est mortalium, quin alatur eo, quod agri efferunt. Qui re carent, supplent opera: ita ut vere affirmari possit, universam comparandi victus cultusque rationem in labore consistere, quem quis vel in fundo insumat suo, vel in arte aliqua operosa, cuius merces tandem non aliunde, quam a multiplici terrae fetu ducitur, cum eoque permutatur.

Qua ex re rursus efficitur, privatas possessiones plane esse secundum naturam. Res enim eas, quae ad conservandam vitam maximeque ad perficiendam requiruntur, terra quidem cum magna largitate fundit, sed fundere ex se sine hominum cultu et curatione non posset. Iamvero cum in parandis naturae bonis industriam mentis viresque corporis homo insumat, hoc ipso applicat ad sese eam naturae corporeae partem, quam ipse percoluit, in qua velut formam quamdam personae suae impressam reliquit; ut omnino rectum esse oporteat eam partem ab eo possideri uti suam, nec ullo modo ius ipsius violare cuiquam licere.

Horum tam perspicua vis est argumentorum, ut mirabile videatur, dissentire quosdam exoletarum opinionum restitutores; qui usum quidem soli, variosque praediorum fructus homini privato concedunt: ut possideri ab eo ut domino vel solum, in quo aedificavit, vel praedium quod excoluit, plane ius esse negant. Quod cum negant, fraudatum iri partis suo labore rebus hominem, non vident. Ager quippe cultoris manu atque arte subactus habitum longe mutat, e silvestri frugifer, ex infecundo ferax efficitur. Quibus autem rebus est melior factus, illae sic solo inhaerent misceturque

penitus, ut maximam partem nullo pacto sint separabiles a solo. Atqui id quemquam potiri illoque perfrui, in quo alius desudavit, utrumne iustitia patiatur? Quo modo effectae res causam sequuntur a qua effectae sunt, sic operae fructum ad eos ipsos qui operam dederint, rectum est pertinere. Merito igitur universitas generis humani, dissidentibus paucorum opinionibus nihil admodum mota, studioseque naturam intuens, in ipsius lege naturae fundamentum reperit partitionis bonorum, possessionesque privatas, ut quae cum hominum natura pactoque et tranquillo convictu maxime congruant, omnium saeculorum usu consecravit. — Leges autem civiles, quae, cum iustae sunt, virtutem suam ab ipsa naturali lege ducunt, id ius, de quo loquimur, confirmant ac vi etiam adhibenda tuentur. — Idem divinarum legum sanxit auctoritas, quae vel appetere alienum gravissime vetant. *Non concupisces uxorem proximi tui: non domum, non agrum, non ancillam, non bovem, non asinum, et universa quae illius sunt.*¹⁾

Iura vero istiusmodi, quae in hominibus insunt singulis, multo validiora intelliguntur esse si cum officiis hominum in convictu domestico apta et connexa spectentur. — In deligendo genere vitae non est dubium, quin in potestate sit arbitrioque singulorum alterutrum malle, aut Iesu Christi sectari de virginitate consilium, aut maritali se vincolo obligare. Ius coniugii naturale ac primigenum homini adimere, causamve nuptiarum praecipuam, Dei auctoritate initio constitutam, quoquo modo circumscribere lex hominum nulla potest. *Crescite, et multiplicamini.*²⁾ En igitur familia, seu societas domestica, perparva illa quidem, sed vera societas, eademque omni civitate antiquior: cui propterea sua quaedam iura officiaque esse necesse est, quae minime pendeat a republica. Quod igitur demonstravimus, ius dominii personis singularibus natura tributum, id transferri in hominem, qua caput est familiae, oportet: immo tanto ius est illud validius, quanto persona humana in convictu domestico plura complectitur. Sanctissima naturae lex est, ut victu omnique cultu paterfamilias tueatur, quos ipse procreavit: idemque illuc a natura ipsa deducitur, ut velit liberis suis, quippe qui paternam referunt et quodam modo producant personam, anquirere et parare, unde se honeste possint in ancipiti vitae cursu a misera fortuna defendere. Id vero efficere non alia ratione potest, nisi fructuosarum possessione rerum, quas ad liberos hereditate transmittat. — Quemadmodum civitas, eodem modo familia, ut memoravimus, veri nominis societas est, quae potestate propria, hoc est paterna, regitur. Quamobrem, servatis utique finibus quos proxima eius causa praescripserit, in deligendis adhibendisque rebus incolumitati ac iustae libertati

suae necessariis, familia quidem paria saltem cum societate civili iura obtinet. Paria saltem diximus, quia cum convictus domesticus et cogitatione sit et re prior, quam civilis coniunctio, priora quoque esse magisque naturalia iura eius officiaque consequitur. Quod si cives, si familiae, convictus humani societatisque participes factae, pro adiumento offensionem, pro tutela deminutionem iuris sui in republica reperirent, fastidienda citius, quam optanda societas esset.

Velle igitur ut pervadat civile imperium arbitratu suo usque ad intima domorum, magnus ac perniciosus est error. — Certe si qua forte familia in summa rerum difficultate consilii inopia versetur, ut inde se ipsa expedire nullo pacto possit, rectum est subveniri publico rebus extremis: sunt enim familiae singulae pars quaedam civitatis. Ac pari modo sicubi intra domesticos parietes graves extiterit perturbatio iurium mutuum, suum cuique ius potestas publica vindicato: neque enim hoc est ad se rapere iura civium, sed munire atque firmare iusta debitaque tutela. Hic tamen consistant necesse est, qui praesint rebus publicis: hos excedere fines natura non patitur. Patria potestas est eiusmodi, ut nec extingui, neque absorberi a republica possit, quia idem et commune habet cum ipsa hominum vita principium. *Filii sunt aliquid patris*, et velut paternae amplificatio quaedam personae: proprieque loqui si volumus, non ipsi per se, sed per communitatem domesticam, in qua generati sunt, civilem ineunt ac participant societatem. Atque hac ipsa de causa, quod filii sunt *naturaliter aliquid patris... antequam usum liberi arbitrii habeant, continentur sub parentum cura.*³⁾ Quod igitur Socialistae, posthabita providentia parentum, introducunt providentiam reipublicae, faciunt *contra iustitiam naturalem*, ac domorum compaginem dissolvunt.

Ac praeter iniustitiam, nimis etiam apparet qualis esset omnium ordinum commutatio perturbatioque, quam dura et odiosa servitus civium consecutura. Aditus ad invidentiam mutuum, ad obtrectationes et discordias patefieret: ademptis ingenio singulorum sollertiaeque stimulis, ipsi divitiarum fontes necessario exarescerent: eaque, quam fingunt cogitatione, aequabilitas, aliud revera non esset nisi omnium hominum aequae misera atque ignobilis, nullo discrimine, conditio. — Ex quibus omnibus perspicitur, illud *Socialismi* placitum de possessionibus in commune redigendis omnino repudiari oportere, quia iis ipsis, quibus est opitulandum, nocet; naturalibus singulorum iuribus repugnat, officia reipublicae tranquillitatemque communem perturbat. Maneat ergo cum plebi sublevatio quaeritur, hoc in primis haberi fundamenti instar oportere, privatas possessiones inviolate servandas. Quo posito, remedium, quod exquiritur, unde petendum sit, explicabimus.

¹⁾ Deut. V, 21.

²⁾ Gen. I, 28.

³⁾ S. Thom. II-II Quaest. X. art. XII.

Confidenter ad argumentum aggredimur ac plane iure Nostro, propterea quod caussa igitur ea, cuius exitus probabilis quidem nullus, nisi advocata religione Ecclesiaeque, reperietur. Cum vero et religionis custodia et earum rerum quae in Ecclesiae potestate sunt, penes Nos potissimum dispensatio sit, neglexisse officium taciturnitate videremur. — Profecto aliorum quoque operam et contentionem tanta haec caussa desiderat: principum reipublicae intelligimus, dominorum ac locupletium, denique ipsorum, pro quibus contentio est, proletariorum: illud tamen sine dubitatione affirmamus, inania conata hominum futura, Ecclesia posthabita. Videlicet Ecclesia est, quae promittit ex Evangelio doctrinas, quarum virtute aut plane componi certamen potest, aut certe fieri, detracta asperitate, mollius: eademque est, qua non instruere mentem tantummodo, sed regere vitam et mores singulorum praeceptis suis contendit: quae statum ipsum proletariorum ad meliora promovet pluribus utilissime institutis: quae vult atque expetit omnium ordinum consilia viresque in id consociari, ut opificum rationibus, quam commodissime potest, consulatur: ad eamque rem adhiberi legis ipsas auctoritatemque reipublicae, utique ratione ac modo, putat oportere.

Illud itaque statuatur primo loco, ferendam esse conditionem humanam: ima summis paria fieri in civili societate non posse. Agitant id quidem *Socialistae*: sed omnis est contra rerum naturam vana contentio. Sunt enim in hominibus maximae plurimaque natura dissimilitudines: non omnium paria ingenia sunt, non sollertia, non valetudo, non vires: quarum rerum necessarium discrimen sua sequitur fortuna dispar. Idque plane ad usus cum privatorum tum communis accommodata; indiget enim varia ad res gerendas facultate diversisque muneribus vita communis; ad quae fungenda munera potissimum impelluntur homines differentia rei cuiusque familiaris. — Et ad corporis laborem quod attinet, in ipso statu innocentiae non iners omnino erat homo futurus: at vero quod ad animi delectationem tunc libero optavisset voluntas, idem postea in expiationem culpae subire non sine molestiae sensu coegit necessitas. *Maledicta terra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vitae tuae.*⁴⁾ — Similique modo finis acerbis reliquarum in terris nullus est futurus, quia mala peccati consecraria aspera ad tolerandum sunt, dura difficilia: eaque homini usque ad ultimum vitae comitari est necesse. Itaque pati et perpeti humanum est, et homines experiantur ac tentent omnia, istiusmodi incommoda evellere ab humano convictu penitus nulla vi, nulla arte poterunt. Siqui id se profiteantur posse, si miserae plebi vitam polliceantur omni dolore molestiaeque vacantem, et refertam quiete perpetuis voluptatibus, nae illi

populo imponunt, fraudemque struunt, in mala aliquando erupturam maiora praesentibus. Optimum factu res humanas, ut se habent, ita contueri, simulque opportunum incommodis levamentum, uti diximus aliunde petere.

Est illud in caussa, de qua dicimus, capitale malum, opinione fingere alterum ordinem sua sponte infensum alteri, quasi locupletes et proletarios ad digladiandum inter se pertinaci duello natura comparaverit. Quod adeo a ratione abhorret et a veritate, ut contra verissimum sit, quo modo in corpore diversa inter se membra conveniunt, unde illud existit temperamentum habitudinis, quam symmetriam recte dixeris, eodem modo naturam in civitate praecepisse, ut geminae illae classes congruant inter se concorditer, sibi que convenienter ad aequilibratam respondeant. Omnino altera alterius indiget: non res sine opera, nec sine re potest opera consistere. Concordia gignit pulcritudinem rerum atque ordinem: contra ex perpetuitate certaminis oritur necesse est cum agresti immanitate confusio. Nunc vero ad dirimendum certamen, ipsasque eius radices amputandas, mira vis est institutorum christianorum eaque multiplex. — Ac primum tota disciplina religionis, cuius est interpretes et custos Ecclesia, magnopere potest locupletes et proletarios componere invicem et coniungere, scilicet utroque ordine ad officia mutua revocando, in primisque ad ea quae a iustitia ducuntur. Quibus ex officiis illa proletarium atque opificem attingunt: quod libere cum aequitate pactum operae sit id integre et fideliter reddere: non rei ullo modo nocere, non personam dominorum: in ipsis tuendis rationibus suis abstinere a vi, nec seditionem induere unquam: nec commisceri cum hominibus flagitiosis, immodicas spes ut promissa ingentia artificiose iactantibus, quod fere habet poenitentiam inutilem et fortunarum ruinas consequentes. — Ista vero ad divites spectant ac dominos: non habendos mancipiorum loco opifices: vereri in eis aequum esse dignitatem personae, utique nobilitatem ab eo, character christianus qui dicitur. Quaestuosas artes si naturae ratio, si christiana philosophia audiatur, non pudori homini esse, sed decori, quia vitae sustentandae praebent honestam potestatem. Illud vere turpe et inhumanum, abuti hominibus pro rebus ad quaestum, nec facere eos pluris, quam quantum nervis polleant viribusque. Similiter praecipitur, religionis et bonorum animi haberi rationem in proletariis oportere. Quare dominorum partes esse, efficere ut idoneo temporis spatio pietati vacet opifex non hominem dare obvium lenociniis corruptelarum illecebrisque peccandi: neque ullo pacto a cura domestica parsimoniaeque studio abducere. Item non plus imponere operis, quam vires ferre queant, nec id genus, quod cum aetate sexuque dissideat. In maximis autem officiis dominorum illud eminet,

⁴⁾ Gen. III, 17.

iusta unicuique praebere. Profecto ut mercedis statuatur ea aequitate modus, caussae sunt considerandae plures: sed generatim locupletes atque heri meminerint, premere emolumenti sui caussa indigentes ac miseros, alienaque ex inopia captare quaestum, non divina, non humana iura sinere. Fraudare vere quemquam mercede debita grande piaculum est, quod iras e caelo ultrices clamore devocat. *Ecce merces operariorum... quae fraudata est a vobis, clamat; et clamor eorum in aures Domini Sabaoth introivit.*⁵⁾ Postremo religiose cavendum locupletibus ne proletariorum compendiis quicquam noceant nec vi, nec dolo, nec fenebribus artibus: idque eo vel magis quod non satis illi sunt contra iniurias atque impotentiam muniti, eorumque res, quo exilior, hoc sanctior habenda.

His obtemperatio legibus nonne posset vim caussasque dissidii vel sola restinguere? — Sed Ecclesia tamen, Iesu Christo magistro et duce, persequitur maiora: videlicet perfectius quiddam praecipiendo, illuc spectat, ut alterum ordinem vicinitate proxima amicitiaque alteri coniungat. — Intelligere atque aestimare mortalia ex veritate non possumus, nisi dispexerit animus vitam alteram eamque immortalem: qua quidem dempta, continuo forma ac vera notio honesti interiret: immo tota haec rerum universitas in arcanum abiret nulli hominum investigationi pervium. Igitur, quod natura ipsa admonente didicimus, idem dogma est christianum, quo ratio et constitutio tota religionis tamquam fundamento principe nititur, cum ex hac vita excesserimus, tum vere nos esse victuros. Neque enim Deus hominem ad haec fragilia et caduca, sed ad caelestia atque aeterna generavit, terramque nobis ut exulandi locum, non ut sedem habitandi dedit. Divitiis ceterisque rebus, quae appellantur bona, affluas, careas, ad aeternam beatitudinem nihil interest: quemadmodum utare, id vero maxime interest. Acerbitates varias, quibus vita mortalis fere contextitur, Iesus Christus *copiosa redemptione* sua nequaquam sustulit, sed in virtutum incitamenta, materiamque bene merendi traduxit: ita plane ut nemo mortalium queat praemia sempiterna capessere, nisi cruentis Iesu Christi vestigiis ingreditur. *Si sustinebimus, et conregnabimus.*⁶⁾ Laboribus ille et cruciatibus sponte susceptis, cruciatum et laborum mirifice vim delenivit: nec solum exemplo, sed gratia sua perpetuaeque mercedis spe proposita, perpassionem dolorum effecit faciliorem: *id enim, quod in praesenti est momentaneum et leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in nobis.*⁷⁾

Itaque fortunati monentur, non vacuitatem doloris afferre, nec ad felicitatem aevi sempiterni

quicquam prodesse divitias, sed potius obesse⁸⁾: terrori locupletibus esse debere Iesu Christi insuetas minas⁹⁾: rationem de usu fortunarum Deo iudici severissime aliquando reddendam. De ipsis opibus utendis excellens at maximi momenti doctrina est, quam si philosophia inchoatam, at Ecclesia tradidit perfectam plane, eademque efficit ut non cognitione tantum, sed moribus teneatur. Cuius doctrinae in eo est fundamentum positum, quod iusta possessio pecuniarum a iusto pecuniarum usu distinguitur. Bona privatim possidere quod paulo ante vidimus, ius est homini naturale: eoque uti iure, maxime in societate vitae, non fas modo est, sed plane necessarium. *Licetum est, quod homo propria possideat. Et est etiam necessarium ad humanam vitam.*¹⁰⁾ At vero si illud quaeratur, qualem esse usum bonorum necesse sit, Ecclesia quidem sine ulla dubitatione respondet: *quantum ad hoc, non debet homo habere res exteriores ut proprias, sed ut communes, ut scilicet de facili aliquis eas communicet in necessitate aliorum. Unde Apostolus dicit: divitibus huius saeculi praecipe... facile tribuere, communicare.*¹¹⁾ Nemo certe opitulari aliis de eo jubetur, quod ad usus pertineat cum suos tum suorum necessarios: immo nec tradere aliis quo ipse egeat ad id servandum quod personae conveniat, quodque deceat: *nullus enim inconvenienter vivere debet.*¹²⁾ Sed ubi necessitati satis et decoro datum, officium est de eo quod superat gratificari indigentibus. *Quod superest, date elemosinam.*¹³⁾ Non iustitiae, excepto in rebus extremis, officia ista sunt, sed caritatis christianae, quam profecto lege agendo petere ius non est. Sed legibus iudiciisque hominum lex antecedit iudiciumque Christi Dei, qui multis modis suadet consuetudinem largendi; *beatius est magis dare, quam accipere*¹⁴⁾: et collatam negatamve pauperibus beneficentiam perinde est ac sibi collatam negatamve iudicaturus. *Quandiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.*¹⁵⁾ — Quarum rerum haec summa est; quicumque maiorem copiam bonorum Dei munere accepit, sive corporis et externa sint, sive animi, ob hanc causam accepisse, ut ad perfectionem sui pariterque, velut minister providentiae divinae, ad utilitates adhibeat ceterorum. *Habens ergo talentum, curet omnino ne taceat: habens rerum affluentiam, vigilet ne a misericordiae largitate torpescat: habens artem qua regitur, magnopere studeat ut usum atque utilitatem illius cum proximo partiat.*¹⁶⁾

Bonis autem fortunae qui careant, ii ab Ecclesia perdocentur, non probro haberi, Deo iudice,

⁵⁾ Iac. V, 4.

⁶⁾ II ad Tim. II, 12.

⁷⁾ II Cor. IV, 17.

⁸⁾ Matth. XIX, 23 24.

⁹⁾ Luc. VI, 24—25.

¹⁰⁾ II—II Quaest. LXVI, a. II.

¹¹⁾ II—II Quaest. LXV, a. II.

¹²⁾ II—II Quaest. XXXII, a. VI.

¹³⁾ Luc. XI, 41.

¹⁴⁾ Actor, XX, 35.

¹⁵⁾ Matth. XXV, 40.

¹⁶⁾ S. Greg. Magn. in Evang. Hom. IX, n. 7.

paupertatem, nec eo pudendum, quod victus labore quaeratur. Idque confirmavit re et facto Christus Dominus, qui pro salute hominum *egenus factus est, cum esset dives*¹⁷: cumque esset filius Dei ac Deus ipsemet, videri tamen ac putari fabri filius voluit: quin etiam magnam vitae partem in opere fabrilis consumere non recusavit. *Nonne hic est faber, filius Mariae?*¹⁸) Huius divinitatem exempli intuentibus, ea facilius intelliguntur: veram hominis dignitatem atque excellentiam in moribus esse, hoc est in virtute, positam: virtutem vero commune mortalibus patrimonium, imis et summis, divitibus et proletariis aequae parabile: nec aliud quippiam quam virtutes et merita, in quocumque reperiantur, mercedem beatitudinis aeternae sequituram. Immo vero in calamitosorum genus propensior Dei ipsius videtur voluntas: beatos enim Iesus Christus nuncupat pauperes¹⁹): invitat peramanter ad se, solatii causa, quicumque in labore sint ac luctu²⁰): infimos et iniuria vexatos complectitur caritate praecipua. Quorum cognitione rerum facile in fortunatis deprimitur tumens animus, in aerumnosis demissus extollitur: alteri ad facilitatem, alteri ad modestiam flectuntur. Sic cupitum superbiae intervallum efficitur brevius, nec difficulter impetrabitur ut ordinis utriusque, iunctis amice dextris, copulentur voluntates.

Quos tamen, si christianis praeceptis paruerint, parum est amicitia, amor etiam fraternus inter se coniugabit. Sentient enim et intelligent, omnes plane homines a communi parente Deo procreatos: omnes ad eundem finem bonorum tendere, qui Deus est ipse, qui afficere beatitudine perfecta atque absoluta et homines et Angelos unus potest: singulos item pariter esse Iesu Christi beneficio redemptos et in dignitatem filiorum Dei vindicatos, ut plane necessitudine fraterna cum inter se tum etiam cum Christo Domino, *primogenito in multis fratribus*, contineantur. Item naturae bona, munera gratiae divinae pertinere communiter et promiscue ad genus hominum universum, nec quenquam, nisi indignum, bonorum caelestium fieri exheredem. *Si autem filii, et heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi.*²¹)

Talis est forma officiorum ac iurium, quam christiana philosophia profitetur. Nonne quieturum perbreve tempore certamen omne videatur, ubi illa in civili convictu valeret?

Denique nec satis habet Ecclesia viam inveniendae curationis ostendere, sed admoveat suam manu medicinam. Nam tota in eo est ut ad disciplinam doctrinamque suam excolat homines atque instituat: cuius doctrinae saluberrimos rivos, Epi-

scoporum et Cleri opera, quam latissime potest, curat deducendos. Deinde pervadere in animos nititur flectereque voluntates, ut divinarum disciplinae praeceptorum regi se gubernarique patiantur. Atque in hac parte, quae princeps est ac per magni momenti, quia summa utilitatum caussaque tota in ipsa consistit, Ecclesia quidem una potest maxime. Quibus enim instrumentis ad permovendos animos utitur, ea sibi hanc ipsam ob causam tradita a Iesu Christo sunt, virtutemque habent divinitus insitam. Istiusmodi instrumenta sola sunt, quae cordis attingere penetrales sinus apte queant, hominemque adducere ut obedientem se praebeat officio, motus animi appetentis regat, Deum et proximos caritate diligat singulari ac summa, omniaque animose perrumpat, quae virtutis impediunt cursum. — Satis est in hoc genere exempla veterum paulisper cogitatione repetere. Res et facta commemoramus, quae dubitationem nullam habent: scilicet civilem hominum communitatem funditus esse institutis christianis renovatam: huiusce virtute renovationis ad meliora promotum genus humanum, immo revocatum ab interitu ad vitam, auctumque perfectione tanta, ut nec existerit ulla antea, nec sit in omnes consequentes aetates futura maior. Denique Iesum Christum horum esse beneficiorum principium eundem et finem: ut ab eo profecta, sic ad eum omnia referenda. Nimirum accepta Evangelii luce, cum incarnationis Verbi hominumque redemptionis grande mysterium orbis terrarum didicisset, vita Iesu Christi Dei et hominis pervasit civitates, eiusque fide et praeceptis et legibus totas imbuat. Quare si societati generis humani medendum est, revocatio vitae institutorumque christianorum sola medebitur. De societatibus enim dilabentibus illud rectissime praecipitur, revocari ad origines suas, cum restitui volunt, oportere. Haec enim omnium consociationum perfectio est, de eo laborare idque assequi, cuius gratia institutae sunt: ita ut motus actusque sociales eadem causa pariat, quae peperit societatem. Quamobrem declinare ab instituto, corruptio est: ad institutum redire, sanatio. Verissimeque id quemadmodum de toto reipublicae corpore, eodem modo de illo ordine civium dicimus, qui vitam sustentant opere, quae est longe maxima multitudo.

Nec tamen putandum, in colendis animis totas esse Ecclesiae curas ita defixas, ut ea negligat quae ad vitam pertinent mortalem ac terrenam. — De proletariis nominatim vult et contendit ut emergant e miserrimo statu fortunamque meliorem adipiscantur. Atque in id confert hoc ipso operam non mediocrem, quod vocat et instituit homines ad virtutem. Mores enim christiani, ubi servantur integri, partem aliquam prosperitatis sua sponte pariunt rebus externis, quia conciliant principium ac fontem omnium bonorum Deum: coercent geminas vitae pestes, quae nimium saepe hominem efficiunt in

¹⁷) II Corinth. VIII, 9.

¹⁸) Marc. VI, 3.

¹⁹) Matth. V, 3: *Beati pauperes spiritu.*

²⁰) Matth. XI, 23: *Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.*

²¹) Rom. VIII, 17.

ipsa opum abundantia miserum, rerum appetentiam nimiam et voluptatum sitim²²⁾: contenti denique cultu victuque frugi, vectigal parsimonia supplent, procul a vitiis, quae non modo exiguas pecunias, sed maximas etiam copias exhauriunt, et lauta patrimonialia dissipant. Sed praeterea, ut bene habeant proletarii, recta providet, instituendis fovendisque rebus, quas ad sublevandam eorum inopiam intelligat conducibiles. Quin in hoc etiam genere beneficiorum ita semper excelluit, ut ab ipsis inimicis praedicatione efferatur. Ea vis erat apud vetustissimos christianos caritatis mutuae, ut persaepe sua se re privarent, opitulandi caussa, divitiores: quamobrem neque . . . quisquam egens erat inter illos.²³⁾ Diaconis, in id nominatim ordine instituto, datum ab Apostolis negotium, ut quotidianae beneficentiae exercerent munia: ac Paulus Apostolus, etsi sollicitudine districtus omnium Ecclesiarum, nihilominus dare se in laboriosa itinera non dubitavit, quo ad tenuiores christianos stipem praesens afferret. Cuius generis pecunias, a christianis in unoquoque conventu ultro collatas, *deposita pietatis* nuncupat Tertullianus, quod scilicet insumerentur *egenis alendis humanisque, et pueris, ac puellis re ac parentibus destitutis, inque domesticis senibus, item naufragis*.²⁴⁾ — Hinc sensim illud exstitit patrimonium, quod religiosa cura tamquam rem familiarum indigentium Ecclesia custodivit. Immo vero subsidia miserae plebi, remissa rogandi verecundia, comparavit. Nam et locupletium et indigentium communis parens, excitata ubique ad excellentem magnitudinem caritate, collegia condidit sodalium religiosorum, aliaque utiliter permulta instituit, quibus opem ferentibus, genus miseriarum prope nullum esset, quod solatio careret. Hodie quidem multi, quod eodem modo fecere olim ethnici, ad arguendam transgrediuntur Ecclesiam huius etiam tam egregiae caritatis: cuius in locum subrogare visum est constitutam legibus publicis beneficentiam. Sed quae christianam caritatem suppleant, totam se ad alienas porrigentem utilitates, artes humanae nullae reperiuntur. Ecclesiae solius est illa virtus, quia nisi a sacratissimo Iesu Christi corde ducitur, nulla est uspiam: vagatur autem a Christo longius, quicumque ab Ecclesia discesserit.

At vero non potest esse dubium quin, ad id quod est propositum, ea quoque, quae in hominum potestate sunt, adiumenta requirantur. Omnino omnes, ad quos caussa pertinet, eodem intendant idemque laborent pro rata parte necesse est. Quod habet quamdam cum moderatrice mundi providentia similitudinem: fere enim videmus rerum exitus a quibus caussis pendent, ex earum omnium conspiratione procedere.

Iamvero quota pars remedii a republica expectanda sit, praestat exquirere. — Rempublicam hoc loco intelligimus non quali populus utitur unus vel alter, sed qualem et vult recta ratio naturae congruens, et probant divinae documenta sapientiae, quae Nos ipsi nominatim in literis Encyclicis de civitatum constitutione christiana explicavimus. Itaque per quos civitas regitur, primum conferre operam generatim atque universe debent tota ratione legum atque institutorum, scilicet efficiendo ut ex ipsa conformatione atque administratione reipublicae ultro prosperitas tam communitatis quam privatorum efflorescat. Id est enim civilis prudentiae munus, propriumque eorum, qui praesunt, officium. Nunc vero illa maxime efficiunt prosperas civitates, morum probitas, recte atque ordine constitutae familiae, custodia religionis ac iustitiae, onerum publicorum cum moderata irrogatio, tum aequa partitio, incrementa artium et mercaturae, florens agrorum cultura, et si qua sunt alia generis eiusdem, quae quo maiore studio provehantur, eo melius sunt victuri cives et beatius. — Harum igitur virtute rerum in potestate rectorum civitatis est, ut ceteris prodesse ordinibus, sic et proletariorum conditionem iuvare plurimum: idque iure suo optimo, neque ulla cum importunitatis suspicione: debet enim respublica ex lege muneris sui in commune consulere. Quo autem commodorum copia provenerit ex hac generali providentia maior, eo minus oportebit alias ad opificum salutem experiri vias.

Sed illud praeterea considerandum, quod rem altius attingit, unam civitatis esse rationem, communem summorum atque infimorum. Sunt nimirum proletarii pari iure cum locupletibus natura cives, hoc est partes verae vitamque viventes, unde constat, interiectis familiis, corpus reipublicae: ut ne illud adjungatur, in omni urbe eos esse numero longe maximo. Cum igitur illud sit perabsurdum, parti civium consulere, partem negligere, consequitur, in salute commodisque ordinis proletariorum tuendis curas debitas collocari publice oportere: ni fiat, violatum iri iustitiam, suum cuique tribuere praecipientem. Qua de re sapienter S. Thomas: *sicut pars et totum quodammodo sunt idem, ita id, quod est totius, quodammodo est partis*.²⁵⁾ Proinde in officiis non paucis neque levibus populo bene consulentium principum, illud in primis eminet, ut unumquemque civium ordinem aequabiliter tueantur, ea nimirum, quae *distributiva* appellatur iustitia inviolate servanda.

Quamvis autem cives universos, nemine excepto, conferre aliquid in summam bonorum communium necesse sit, quorum aliqua pars virilis sponte recidit in singulos, tamen idem et ex aequo conferre nequaquam possunt. Qualescumque sint in imperii generibus vicissitudines, perpetua futura

²²⁾ *Radix omnium malorum est cupiditas*. I Tim. VI, 10.

²³⁾ Act IV, 34.

²⁴⁾ Apol. II, XXXIX.

²⁵⁾ II-II Quaest. LXI, a. I ad 2.

sunt ea in civium statu discrimina, sine quibus nec esse, nec cogitari societas ulla posset. Omnino necesse est quosdam reperiri, qui se reipublicae dedant, qui leges condant, qui ius dicant, denique quorum consilio atque auctoritate negotia urbana, res bellicae administrentur. Quorum virorum priores esse partes, eosque habendos in omni populo primarios, nemo non videt, propterea quod communi bono dant operam proxime atque excellenti ratione. Contra vero qui in arte aliqua exercentur, non ea, qua illi, ratione nec iisdem muneribus prosunt civitati: sed tamen plurimum et ipsi, quamquam minus directe, utilitati publicae inserviunt. Sane sociale bonum cum debeat esse eiusmodi, ut homines eius fiant adeptione meliores, est profecto in virtute praecipue collocandum. Nihilominus ad bene constitutam civitatem suppeditatio quoque pertinet bonorum corporis atque externorum, *quorum usus est necessarius ad actum virtutis.*²⁶⁾ Iam vero his pariendis bonis est proletariorum maxime efficax ac necessarius labor, sive in agris artem atque manum, sive in officinis exercent. Immo eorum in hoc genere vis est atque efficientia tanta, ut illud verissimum sit, non aliunde quam ex opificum labore gigni divitias civitatum. Iubet igitur aequitas, curam de proletario publice geri, ut ex eo, quod in communem affert utilitatem, percipiat ipse aliquid, ut tectus, ut vestitus, ut salvus vitam tolerare minus aegre possit. Unde consequitur, favendum rebus omnibus esse quae conditioni opificum quoquo modo videantur profuturae. Quae cura tantum abest ut noceat cuiquam, ut potius profutura sit universis, quia non esse omnibus modis eos miseros, a quibus tam necessaria bona proficiuntur, prorsus interest reipublicae.

Non civem, ut diximus, non familiam absorberi a republica rectum est: suam utrique facultatem agendi cum libertate permittere aequum est, quantum incolumi bono communi et sine cuiusquam iniuria potest. Nihilominus eis, qui imperant, videndum ut communitatem eiusque partes tueantur. Communitatem quidem, quippe quam summae potestati conservandam natura commisit usque eo, ut publicae custodia salutis non modo suprema lex sed tota causa sit ratioque principatus: partes vero, quia procurationem reipublicae non ad utilitatem eorum, quibus commissa est, sed ad eorum, qui commissi sunt, natura pertinere, philosophia pariter et fides christiana consentiant. Cumque imperandi facultas proficiatur a Deo, eiusque sit communicatio quaedam summi principatus, gerenda ad exemplar est potestatis divinae, non minus rebus singulis quam universis cura paterna consulentis. Si quid igitur detrimenti allatum sit aut impendeat rebus communibus, aut singulorum ordinum rationibus, quod

sanari aut prohiberi alia ratione non possit, obviam iri auctoritate publica necesse est. — Atqui interest salutis cum publicae, tum privatae pacatas esse res et compositas: item dirigi ad Dei iussa naturaeque principia omnem convictus domestici disciplinam: observari et coli religionem: florere privatim ac publice mores integros: sanctam retineri iustitiam, nec alteros ab alteris impune violari: validos adollescere cives, iuvandae tutandaeque, si res postulet, civitati idoneos. Quamobrem si quando fiat, ut quippiam turbarum impendeat ob secessionem opificum, aut intermissas ex composito operas: ut naturalia familiae nexa apud proletarios relaxentur: ut religio in opificibus violetur non satis impertiendo commodi ad officia pietatis: si periculum in officinis integritati morum ingruat a sexu promiscuo, aliisve perniciosis invitamentis peccandi: aut opificum ordinem herilis ordo iniquis premat oneribus, vel alienis a persona ac dignitate humana conditionibus affligat: si valetudini noceatur opere immodico, nec ad sexum aetatemve accommodato, his in causis plane adhibenda, certos intra fines, vis et auctoritas legum. Quos fines eadem, quae legum poscit opem, causa determinat: videlicet non plura suscipienda legibus, nec ultra progrediendum, quam incommodum sanatio, vel periculi depulsio requirat.

Iura quidem, in quocumque sint, sancte servanda sunt: atque ut suum singuli teneant, debet potestas publica providere, propulsandis atque ulciscendis iniuriis. Nisi quod in ipsis protegendis privatorum iuribus, praecipue est infirmorum atque inopum habenda ratio. Siquidem natio divitum, suis septa praesidiis, minus eget tutela publica: miserum vulgus, nullis opibus suis tutum, in patrocinio reipublicae maxime nititur. Quocirca mercenarios, cum in multitudinem egeni numerentur, debet cura providentiaeque singulari complecti res publica.

Sed quaedam maioris momenti praestat nominatim perstringere. — Caput autem est, imperio ac munimento legum tutari privatas possessiones oportere. Potissimumque, in tanto iam cupiditatum ardore, continenda in officio plebs: nam si ad meliora contendere concessum est non repugnante iustitia, at alteri, quod suum est, detrudere, ac per speciem absurdae cuiusdam aequabilitatis in fortunas alienas involare, iustitia vetat, nec ipsa communis utilitatis ratio sinit. Utique pars opificum longe maxima res meliores honesto labore comparare sine cuiusquam iniuria malunt: verumtamen non pauci numerantur pravis imbuti opinionibus rerumque novarum cupidi, qui id agunt omni ratione ut turbas moveant, ac ceteros ad vim impellant. Intersit igitur reipublicae auctoritas, iniectoque concitatoribus freno, ab opificum moribus corruptrices artes, a legitimis dominis periculum rapinarum coerceat.

Longinquiior vel operosior labors, atque opinatio curtae mercedis causam non raro dant artificibus

²⁶⁾ S. Thom., De reg. Princip. I, c. XV.

quamobrem opera solvant ex composito, otioque de-
dant voluntario. Cui quidem incommodo usitato et
gravi medendum publice, quia genus istud cessa-
tionis non heros dumtaxat, atque opifices ipsos af-
ficit damno, sed mercaturis obest rei publicae
utilitatibus: cumque haud procul esse a vi turbis-
que soleat, saepenumero tranquillitatem publicam
in discrimen adducit. Qua in re illud magis efficax
ac salubre, antevertere auctoritate legum, malum-
que ne erumpere possit prohibere, amotis mature
caussis, unde dominorum atque operariorum con-
flictus videatur extiturus.

Similique modo plura sunt in opifice, prae-
sidio munienda reipublicae: ac primum animi bona.
Siquidem vita mortalis quantumvis bona et optabilis,
non ipsa tamen illud est ultimum, ad quod nati
sumus: sed via tantummodo atque instrumentum
ad animi vitam perspicientia veri et amore boni
complendam. Animus est, qui expressam gerit ima-
ginem similitudinemque divinam, et in quo prin-
cipatus ille residet, per quem dominari iussus est
homo in inferiores naturas, atque efficere utilitati
suae terras omnes et maria parentia. *Replete terram
et subicite eam: et dominamini piscibus maris et vola-
talibus caeli et universis animantibus, quae moventur
super terram.*²⁷⁾ Sunt omnes homines hac in re
pares, nec quippiam est quod inter divites atque
inopes, inter dominos et famulos, inter principes
privatosque differat: *nam idem dominus omnium.*²⁸⁾
Nemini licet hominis dignitatem, de qua Deus ipse
disponit *cum magna reverentia*, impune violare, ne-
que ad eam perfectionem impedire cursum, quae
sit vitae in caelis sempiternae consentanea. Quin
etiam in hoc genere tractari se non convenienter
naturae suae, animique servitutem servire velle, ne
sua quidem sponte homo potest: neque enim de
iuribus agitur, de quibus sit integrum homini, verum
de officiis adversus Deum, quae necesse est sancte
servari. — Hinc consequitur requies operum et
laborum per festos dies necessaria. Id tamen nemo
intelligat de maiore quadam inertis otii usura, mul-
toque minus de cessatione, qualem multi expetunt,
fautrice vitiorum et ad effusiones pecuniarum ad-
iutrice, sed omnino de requiete operum per reli-
gionem consecrata. Coniuncta cum religione quies
sevocat hominem a laboribus negotiisque vitae quo-
tidianae ut ad cogitanda revocet bona caelestia,
tribuendumque cultum numini aeterno iustum ac
debitum. Haec maxime natura atque haec causa
quietis est in dies festos capiendae: quod Deus et
in Testamento veteri praecipua lege sanxit: *memento
ut diem sabbati sanctifices*²⁹⁾; et facto ipse suo docuit,
arcana requiete, statim posteaquam fabricatus ho-

minem erat, sumpta: *requievit die septimo ab universo
opere quod patrarat.*³⁰⁾

Quod ad tutelam bonorum corporis et exter-
norum, primum omnium eripere miseros opifices
e saevitia oportet hominum cupidorum, personis
pro rebus ad quaestum intemperanter abutentium.
Scilicet tantum exigi operis, ut hebescat animus
labore nimio, unaque corpus defatigationi succum-
bat, non iustitia, non humanitas patitur. In homine,
sicut omnis natura sua, ita et vis efficiens certis
est circumscripta finibus, extra quos egredi non
potest. Acuitur illa quidem exercitatione atque
usu, sed hac tamen lege ut agere intermittat iden-
titem et acquiescat. De quotidiano igitur opere
videndum ne in plures extrahatur horas, quam
vires sinant. Intervalla vero quiescendi quanta
esse oporteat, ex vario genere operis, ex adiunctis
temporum et locorum, ex ipsa opificum valetudine
iudicandum. Quorum est opus lapidem e terra
excindere, aut ferrum, aes, aliaque id genus effo-
dere penitus abdita, eorum labor, quia multo maior
est idemque valetudini gravis, cum brevitate tem-
poris est compensandus. Anni quoque dispicienda
tempora: quia non raro idem operae genus alio
tempore facile est ad tolerandum, alio aut tolerari
nulla ratione potest, aut sine summa difficultate
non potest. — Denique quod facere enitque vir
adulta aetate beneque validus potest, id a femina
puerove non est aequum postulare. Immo de
pueris valde cavendum, ne prius officina capiat, quam
corpus, ingenium, animum satis firmaverit aetas.
Erumpentes enim in pueritia vires, velut her-
bescentem viriditatem, agitatio praecox elidit: qua
ex re omnis est institutio puerilis interitura. Sic
certa quaedam artificia minus apte conveniunt in
feminas ad opera domestica natas: quae quidem
opera et tuentur magnopere in muliebri genere
decus, et liberorum institutioni prosperitatieque fa-
miliae natura respondent. Universe autem statuatur,
tantum esse opificibus tribuendum otii, quantum
cum viribus compensetur labore consumptis; quia
detritas usu vires debet cessatio restituere. In
omni obligatione, quae dominis atque artificibus
invicem contrahatur, haec semper aut adscripta
aut tacita conditio inest, utrique generi quiescendi
ut cautum sit: neque enim honestum esset con-
venire secus, quia nec postulare cuiquam fas est
nec spondere neglectum officiorum, quae vel Deo
vel sibimetipsi hominem obstringunt.

Rem hoc loco attingimus sat magni momenti:
quae recte intelligatur necesse est, in alterutram
partem ne peccetur. Videlicet salarii definitur
libero consensu modus: itaque dominus rei, pacta
mercede persoluta, liberavisse fidem, nec ultra de-
bere quidquam videatur. Tunc solum fieri iniuste,
si vel pretium dominus solidum, vel obligatas arti-

²⁷⁾ Gen. I, 28.

²⁸⁾ Rom. X, 12.

²⁹⁾ Exod. XX, 8.

³⁰⁾ Gen. II, 2.

fex operas reddere totas recusaret: his caussis rectum esse potestatem politicam intercedere, ut suum cuique ius incolume sit, sed praeterea nullis. — Cui argumentationi aequus rerum iudex non facile, neque in totum assentiatur, quia non est absoluta omnibus partibus: momentum quoddam rationis abest maximi ponderis. Hoc est enim operari, exercere se rerum comparandarum caussa, quae sint ad varios vitae usus, potissimumque ad tuitionem sui necessariae. *In sudore vultus tui vesceris pane.*³¹⁾ Itaque duas velut notas habet in homine labor natura insitas, nimirum ut *personalis* sit, quia vis agens adhaeret personae, atque eius omnino est propria, a quo exercetur, et cuius est utilitati nata: deinde ut sit *necessarius*, ob hanc caussam, quod fructus laborum est homini opus ad vitam tuendam: vitam autem tueri ipsa rerum, cui maxime parendum, natura iubet. Iamvero si ex ea dumtaxat parte spectetur quod *personalis* est, non est dubium quin integrum opifici sit pactae mercedis angustius finire modum: quemadmodum enim operas dat ille voluntate, sic et operarum mercede vel tenui vel plane nulla contentus esse voluntate potest. Sed longe aliter iudicandum si cum ratione *personalitatis* ratio coniungitur *necessitatis*, cogitatione quidem non re ab illa separabilis. Reapse manere in vita, commune singulis officium est, cui scelus est deesse. Hinc ius reperiendarum rerum, quibus vita sustentatur, necessario nascitur: quarum rerum facultatem infimo cuique non nisi quaesita labore merces suppeditat. Esto igitur, ut opifex atque herus libere in idem placitum, ac nominatim in salarii modum consentiant: subest tamen semper aliquid ex iustitia naturali, idque libera paciscentium voluntate maius et antiquius, scilicet alendo opifici, frugi quidem et bene morato, haud imparem esse mercedem oportere. Quod si necessitate opifex coactus, aut mali peioris metu permotus durior conditionem accipiat, quae, etiamsi nolit, accipienda sit, quod a domino vel a redemptore operum imponitur, istud quidem est subire vim, cui iustitia reclamatur. — Verumtamen in his similibusque, caussis, quales illae sunt in unoquoque genere artificii quota sit elaborandum hora, quibus praesidiis valetudini maxime in officinis cavendum, ne magistratus inferat sese importunius, praesertim cum adiuncta tam varia sint rerum, temporum, locorum, satius erit eas res iudicio reservare collegiorum, de quibus infra dicturi sumus, aut aliam inire viam, qua rationes mercenariorum, uti par est, salvae sint, accedente, si res postulaverit, tutela praesidioque reipublicae.

Mercedem si ferat opifex satis amplam ut ea se uxoremque et liberos tueri commodum queat, facile studebit parsimoniae, si sapit, efficietque, quod ipsa videtur natura monere, ut detractis sump-

tibus, aliquid etiam redundet, quo sibi liceat ad modicum censum pervenire. Neque enim efficaci ratione dirimi caussam, de qua agitur, posse vidimus, nisi hoc sumpto et constituto, ius privatorum bonorum sanctum esse oportere. Quamobrem favere huic iuri leges debent, et, quoad potest, providere ut quamplurimi ex multitudine rem habere malint. Quo facto, praeclarae utilitates consecuturae sunt: ac primum certe aequior partitio bonorum. Vis enim commutationum civilium in duas civium classes divisit urbes, immenso inter utramque discrimine interiecto. Ex una parte factio praepotens, quia praedives: quae cum operum et mercaturae universum genus sola potiatur, facultatem omnem copiarum effectricem ad sua commoda ac rationes trahit, atque in ipsa administratione reipublicae non parum potest. Ex altera inops atque infirma multitudo, exulcerato animo et ad turbas semper parato. Iamvero si plebis excitetur industria in spem adipiscendi quippiam, quod solo contineatur, sensim fiet ut alter ordo evadat finitimus alteri, sublato inter summas divitias summanque egestatem discrimine. — Praeterea rerum, quas terra gignit, maior est abundantia futura. Homines enim, cum se elaborare sciunt in suo, alacritatem adhibent studiumque longe maius: immo prorsus adamare terram instituunt sua manu percultam, unde non alimenta tantum, sed etiam quamdam copiam et sibi et suis expectant. Ista voluntatis alacritas, nemo non videt quam valde conferat ad ubertatem fructuum, augendasque divitias civitatis. — Ex quo illud tertio loco manabit commodi, ut qua in civitate homines editi susceptique in lucem sint, ad eam facile retineantur: neque enim patriam cum externa regione commutarent, si vitae degendae tolerabilem daret patria facultatem. Non tamen ad haec commoda perveniri nisi ea conditione potest, ut privatus census ne exhauriatur immanitate tributorum et vectigalium. Ius enim possidendi privatim bona cum non sit lege hominum sed natura datum, non ipsum abolere, sed tantummodo ipsius usum temperare et cum communi bono componere auctoritas publica potest. Faciat igitur iniuste atque inhumane, si de bonis privatorum plus aequo, tibutorum nomine detraxerit.

Postremo domini ipsique opifices multum hac in caussa possunt, iis videlicet institutis, quorum ope et opportune subveniatur indigentibus, et ordo alter propius accedat ad alterum. Numeranda in hoc genere sodalitia ad suppetias mutuo ferendas: res varias, privatorum providentia constitutas, ad cavendum opifici, itemque orbitati uxoris et liberorum, si quid subitum ingruat, si debilitas affixerit, si quid humanitus accidat: instituti patronatus pueris, puellis, adolescentibus natuque maioribus tutandis. Sed principem locum obtinent sodalitia artificum, quorum complexu fere cetera continentur. Fabrum corporatorum apud maiores nostros diu bene

³¹⁾ Gen. III, 19.

facta constitere. Revera non modo utilitates praeclaras artificibus, sed artibus ipsis, quod perplura monumenta testantur, decus atque incrementum peperere. Eruditore nunc aetate, moribus novis, auctis etiam rebus quas vita quotidiana desiderat, profecto sodalitia opificum flecti ad praesentem usum necesse est. Vulgo coiri eius generis societates, sive totas ex opificibus conflatas, sive ex utroque ordine mixtas, gratum est: optandum vero ut numero et actuosa virtute crescant. Etsi vero de iis non semel verba fecimus, placet tamen hoc loco ostendere, eas esse valde opportunas, et iure suo coalescere: item qua illas disciplina uti, et quid agere oporteat.

Virium suarum explorata exiguitas impellit hominem atque hortatur, ut opem sibi alienam velit adiungere. Sacrarum litterarum est illa sententia: *melius est duos esse simul, quam unum: habent enim emolumentum societatis suae. Si unus ceciderit, ab altero fulciatur. Vae soli: quia cum ceciderit, non habet sublevantem se.*³²⁾ Atque illa quoque: *frater, qui adiuvatur a fratre, quasi civitas firma.*³³⁾ Hac homo propensione naturali sicut ad coniunctionem ducitur congregationemque civilem, sic et alias cum civibus inire societates expetit, exiguas illas quidem nec perfectas, sed societates tamen. Inter has et magnam illam societatem ob differentes causas proximas interest plurimum. Finis enim societati civili propositus pertinet ad universos, quoniam communi continetur bono: cuius omnes et singulos pro portione compotes esse ius est. Quare appellatur publica quia per eam *homines sibi invicem communicant in una republica constituenda.*³⁴⁾ Contra vero, quae in eius velut sinu iunguntur societates, privatae habentur et sunt, quia videlicet illud, quo proxime spectant, privata utilitas est, ad solos pertinens consociatos. *Privata autem societas est, quae ad aliquod negotium privatum exercendum coniungitur, sicut quod duo vel tres societatem ineunt, ut simul negotientur.*³⁵⁾ Nunc vero quamquam societates privatae existunt in civitate, eiusque sunt velut partes totidem, tamen universe ac per se non est in potestate reipublicae ne existant prohibere. Privatas enim societates inire concessum est homini iure naturae: est autem ad praesidium iuris naturalis instituta civitas, non ad interitum: eaque si civium coetus sociari vetuerit, plane secum pugnancia agat, propterea quod tam ipsa quam coetus privati uno hoc e principio nascuntur, quod homines sunt natura congregabiles. — Incidunt aliquando tempora cum ei generi communitatum rectum sit leges obsistere: scilicet si quidquam ex instituto persequantur, quod cum probitate, cum iustitia, cum reipublicae salute aperte dissideat. Quibus in causis

iure quidem potestas publica, quo minus illae coalescant, impedit: iure etiam dissolvat coalitas: summam tamen adhibeat cautionem necesse est, ne iura civium migrare videatur, neu quidquam per speciem utilitatis publicae statuatur, quod ratio non probet. Eatenus enim obtemperandum legibus, quoad cum recta ratione adeoque cum lege Dei sempiterna consentiant.³⁶⁾

Sodalitates varias hic reputamus animo et collegia et ordines religiosos, quos Ecclesiae auctoritas et pia christianorum voluntas genuerant: quanta vero cum salute gentis humanae, usque ad nostram memoriam historia loquitur. Societates eiusmodi, si ratio sola diiudicet, cum initae honesta causa sint, iure naturali initas apparet fuisse. Qua vero parte religionem attingunt, sola est Ecclesia cui iuste pareant. Non igitur in eas quicquam sibi arrogare iuris, nec earum ad se traducere administrationem recte possunt qui praesint civitati: eas potius officium est reipublicae vereri, conservare, et, ubi res postulaverint, iniuria prohibere. Quod tamen longe aliter fieri hoc praesertim tempore vidimus. Multis locis communitates huius generis respublica violavit, ac multiplices quidem iniuria: cum et civilium legum nexu devinxerit, et legitimo iure personae moralis exuerit, et fortunis suis despoliarit. Quibus in fortunis suum habebat Ecclesia ius, suum singuli sodales, item qui eas certae cuidam causae addixerant, et quorum essent commodum ac solatio adiectae. Quamobrem temperare animo non possumus quin spoliationes eiusmodi tam iniustas ac perniciosas conqueramur, eo vel magis quod societatibus catholicorum virorum, pacatis iis quidem et in omnes partes utilibus, iter praecludi videmus, quo tempore edicatur, utique coire in societatem per leges licere: eaque facultas large revera hominibus permittitur consilia agitantibus religioni simul ac reipublicae perniciose.

Profecto consociationum diversissimarum, maxime ex opificibus, longe nunc maior, quam alias frequentia. Plures unde ortum ducant, quid velint, qua grassentur via, non est huius loci quaerere. Opinio tamen est, multis confirmata rebus, praeesse ut plurimum occultiores auctores, eosdemque disciplinam adhibere non christiano nomini, non saluti civitatum consentaneam: occupataque efficiendorum operum universitate, id agere ut qui secum consociari recusarint, luere poenas egestate cogantur. — Hoc rerum statu, alterutrum malint artifices christiani oportet, aut nomen collegiis dare, unde periculum religioni extimescendum: aut sua inter se

³²⁾ Eccl. IV, 9–12.

³³⁾ Prov. XVIII, 19.

³⁴⁾ S. Thom. *Contra impugnantes Dei cultum et religionem*, cap. II.

³⁵⁾ Ib.

³⁶⁾ *Lex humana in tantum habet rationem legis, in quantum est secundum rationem rectam, et secundum hoc manifestum est quod a lege aeterna derivatur. In quantum vero a ratione recedit, sic dicitur lex iniqua, et sic non habet rationem legis, sed magis violentiae cuiusdam.* (S. Thom. Summ. Theol. I—II. Quaest. XIII, a. III.)

sodalitia condere, viresque hoc pacto coniungere, quo se animose queant ab illa iniusta ac non ferenda oppressione redimere. Omnino optari hoc alterum necesse esse, quam potest dubitationem apud eos habere, qui nolint summum hominis bonum in praesentissimum discrimen conicere?

Valde quidem laudandi complures ex nostris, qui probe perspecto quid a se tempora postulent, experiuntur ac tentant qua ratione proletarios ad meliora adducere honestis artibus possint. Quorum patrocinio suscepto, prosperitatem augere cum domesticam tum singulorum student: item moderari cum aequitate vincula, quibus invicem artifices et domini continentur: alere et confirmare in utrisque memoriam officii atque evangelicorum custodiam praeceptorum; quae quidem praecepta, hominem ab intemperantia revocando, excedere modum vetant, personarumque et rerum dissimillimo statu harmoniam in civitatem tuentur. Hac de caussa unum in locum saepe convenire videmus viros egregios, quo communicent consilia invicem, viresque iungant, et quid maxime expedire videatur, consultant. Alii varium genus artificum opportuna copulare societate student; consilio ac re iuvant, opus ne desit honestum ac fructuosum, provident. Alacritatem addunt ac patrocinium impertiunt Episcopi: quorum auctoritate auspiciisque plures ex utroque ordine Cleri, quae ad excolendum animum pertinent, in consociatis sedulo curant. Denique catholici non desunt copiosis divitiis, sed mercenariorum velut consortes voluntarii, qui constituere lateque fundere grandi pecunia consociationes adnitantur: quibus adiuvantibus facile opifici liceat non modo commoda praesentia, sed etiam honestae quietis futurae fiduciam sibi labore quaerere. Tam multiplex tamque alacris industria quantum attulerit rebus communibus boni plus est cognitum, quam ut attineat dicere. Hinc iam bene de reliquo tempore sperandi auspicia sumimus, modo societates istiusmodi constanter incrementa capiant, ac prudenti temperatione constituentur. Tutetur hos respublica civium coetus iure sociatos: ne tradat tamen sese in eorum intimam rationem ordinemque vitae: vitalis enim motus cietur ab interiore principio, ac facillime sane pulsu eliditur externo.

Est profecto temperatio ac disciplina prudens ad eam rem necessaria ut consensus in agendo fiat conspiratioque voluntatum. Proinde si libera civibus coeundi facultas est, ut profecto est, ius quoque esse oportet eam libere optare disciplinam easque leges, quae maxime conducere ad id, quod propositum est, iudicentur. Eam, quae memorata est temperationem disciplinamque collegiorum qualem esse in partibus suis singulis oporteat, decerni certis definitisque regulis non censemus posse, cum id potius statuendum sit ex ingenio cuiusque gentis, ex periclitatione et usu, ex genere atque efficientia operum, ex amplitudine commerciorum, aliis-

que rerum ac temporum adiunctis, quae sunt prudenter ponderanda. Ad summam rem quod spectat, haec tamquam lex generalis ac perpetua sanciat, ita constitui itaque gubernari opificum collegia oportere, ut instrumenta suppeditent aptissima maximeque expedita ad id, quod est propositum, quodque in eo consistit ut singuli e societate incrementum honorum corporis, animi, rei familiaris, quoad potest, assequantur. Perspicuum vero est, ad perfectionem pietatis et morum tamquam ad causam praecipuam spectari oportere: eaque potissimum causa disciplinam socialem penitus dirigendam. Secus enim degenerarent in aliam formam, eique generi collegiorum, in quibus nulla ratio religionis haberi solet, haud sane multum prae starent. Ceterum quid prosit opifici rerum copiam societate quae sisse, si ob inopiam cibi sui de salute periclitetur anima: *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiat?*³⁷⁾ Hanc quidem docet Christus Dominus velut notam habendam, qua ab ethnico distinguatur homo christianus: *haec omnia gentes inquirunt . . . quaerite primum regnum Dei, et iustitiam eius, et haec omnia adicientur vobis.*³⁸⁾ Sumptis igitur a Deo principiis, plurimum eruditioni religiosae tribuatur loci, ut singuli adversus Deum officia cognoscant: quid credere oporteat, quid sperare atque agere salutis sempiternae caussa, probe sciant: cura praecipua adversus opinionum errores variasque corruptelas muniantur. Ad Dei cultum studiumque pietatis excitetur opifex, nominatim ad religionem dierum festorum colendam. Vereri diligereque communem omnium parentem Ecclesiam condiscat: itemque eius et obtemperare praeceptis et sacramenta frequentare, quae sunt ad expiandas animi labeles sanctitatemque comparandam instrumenta divina.

Socialum legum posito in religione fundamento, primum est iter ad stabiliendas sociorum rationes mutuas, ut convictus quietus ac res florentes consequantur. Munia sodalitatum dispartienda sunt ad communes rationes accomodate, atque ita quidem ut consensus ne minuat dissimilitudo. Officia partiri intelligenter, perspicueque definiri, plurimum ob hanc causam interest, ne cui fiat iniuria. Commune administretur integre, ut ex indigentia singulorum praefiniatur opitulandi modus: iura officiaque dominorum cum iuribus officiisque opificum apte conveniant. Si qui ex alterutro ordine violatum se ulla re putarit, nihil optandum magis, quam adesse eiusdem corporis viros prudentes atque integros, quorum arbitrio litem dirimi leges ipsae sociales iubeant. Illud quoque magnopere providendum ut copia operis nullo tempore deficiat opificem, utque vectigal suppeditet, unde necessitati singulorum

³⁷⁾ Matth. XVI, 26.

³⁸⁾ Matth. VI, 32-33.

subveniat nec solum in subitis ac fortuitis industriae casibus, sed etiam cum valetudo, aut senectus, aut infortunium quemquam oppressit. — His legibus, si modo voluntate accipiantur, satis erit tenuiorum commodis ac saluti consultum: con-sociationes autem catholicorum non minimum ad prosperitatem momenti in civitate sunt habiturae. Ex eventis praeteritis non temere providemus futura. Truditur enim aetas aetate, sed rerum gestarum mirae sunt similitudines, quia reguntur providentia Dei, qui continuationem seriemque rerum ad eam causam moderatur ac flectit, quam sibi in pro-creatione generis humani praestituit. — Christianis in prisca Ecclesiae adolescentis aetate probro datum accepimus, quod maxima pars stipe precaria aut opere faciendo victitarent. Sed destituti ab opibus potentia-que, pervicere tamen ut gratiam sibi locupletium, ac patrocinum adiungerent. Cernere licebat impigros, laboriosos, pacificos, iustitiae maximeque caritatis in exemplum retinentes. Ad eiusmodi vitae morum-que spectaculum, evanuit omnis praeiudicata opinio, obtrectatio obmutuit malevolorum, atque inveteratae superstitionis commenta veritati christianae paullatim cessere. — De statu opificum certatur in prae-sens: quae certatio ratione dirimatur an secus, plu-rimum interest reipublicae in utramque partem. Ratione autem facile dirimetur ab artificibus chri-stianis, si societate coniuncti ac prudentibus aucto-ribus usi, viam inierint eandem, quam patres ac maiores singulari cum salute et sua et publica te-nuerunt. Etenim quantumvis magna in homine vis opinionum praeiudicatarum cupiditatumque sit, ta-men nisi sensum honesti prave voluntas obstupe-fecerit, futura est benevolentia civium in eos sponte propensor, quos industrios ac modestos cognoverint, quos aequitatem lucro, religionem officii rebus om-nibus constiterit antepone. Ex quo illud etiam consequetur commodi, quod spes et facultas sani-tatis non minima suppedietur opificibus iis, qui vel omnino despecta fide christiana, vel alienis a professione moribus vivant. Isti quidem se plerum-que intelligunt falsa spe simulataque rerum specie deceptos. Sentiant enim, sese apud cupidos domi-nos valde inhumane tractari, nec fieri fere pluris quam quantum pariant operando lucri: quibus autem sodalitatibus implicati sunt, in iis pro caritate at-que amore intestinas discordias existere, petulantis atque incredulae paupertatis perpetuas comites. Fracto animo, extenuato corpore, quam valde se multi vellent e servitute tam humili vindicare: nec tamen audent, seu quod hominum pudor, seu metus inopiae prohibeat. Iamvero his omnibus mirum quantum prodesse ad salutem collegia catholico-rum possunt, si haesitantes ad sinum suum, ex-pediendis difficultatibus, invitarint, si resipiscentes in fidem tutelamque suam acceperint.

Habetis, Venerabiles Fratres, quos et qua ra-tione elaborare in caussa perdifficili necesse sit. —

Accingendum ad suas cuique partes, et maturime quidem, ne tantae iam molis incommodum fiat in-sanabilius cunctatione medicinae. Adhibeant legum institutorumque providentiam, qui gerunt respubli-cas: sua meminerint officia locupletes et domini: enitantur ratione, quorum res agitur, proletarii: cumque religio, ut initio diximus, malum pellere funditus sola possit, illud reputent universi, instau-rari mores christianos oportere, sine quibus ea ipsa arma prudentiae, quae maxime putantur idonea, pa-rum sunt ad salutem valitura. — Ad Ecclesiam quod spectat, desiderati operam suam nullo tempore nullo-que modo sinet, tanto plus allatura adiumenti, quanto sibi maior in agendo libertas contigerit: id-que nominatim intelligant, quorum munus est saluti publicae consulere. Intendant omnes animi industri-aeque vires ministri sacrorum: vobisque, Venera-biles Fratres, auctoritate praeceuntibus et exemplo, sumpta ex evangelio documenta vitae hominibus ex omni ordini inculcare ne desinant: omni qua pos-sunt ope pro salute populorum contendant, potissi-mumque studeant et tueri in se, et excitare in aliis, summis iuxta atque infimis, omnium domininam ac reginam virtutum, caritatem. Optata quippe salus expectanda praecipue est ex magna effusione cari-tatis: christianae caritatis intelligimus, quae totius Evangelii compendiarium lex est, quaeque semetipsam pro aliorum commodis semper devovere parata, contra saeculi insolentiam atque immoderatum amorem sui certissima est homini antidotus: cuius virtutis partes ac lineamenta divina Paulus Apostolus iis verbis expressit: *caritas patiens est, benigna est: non quaerit quae sua sunt: omnia suffert: omnia sustinet.*³⁹⁾

Divinorum munerum auspicem ac benevolentiae Nostrae testem vobis singulis, Venerabiles Fratres, et Clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XV Maii An. MDCCCXCI, Pontificatus Nostri Decimoquarto.

LEO PP. XIII.

Erlaß der Diöcesanbehörde.

Die Priester-Exercitien betr.

Exercitia spiritualia hoc anno a die 3. usque ad d. 7. Augusti in Seminario clericali Brunsbergensi, a die 10. Augusti autem usque ad d. 14. ejusd. m. in Conventu Springbornensi fient. Omnes igitur Reverendi Sacerdotes, qui iis interesse cupiunt, hisce monemus, ut nomina sua sive ipsi sive per Archi-presbyteros aut Decanos ad Reverendissimum Vica-riatum Nostrum Generalem usque ad 20. diem Julii transmittant, enuntiantes insimul, quo loco iisdem incumbere in animo habeant.

Frauenburgi, die 25. Maji 1891.

† Andreas.

Episcopus Warmiensis.

³⁹⁾ I Corinth. XIII, 4—7.

Urkunde über die Errichtung der katholischen Pfarrei Landsberg.

Gemäß der Vorschrift des § 293 Th. II Tit. 11 A. L. R., wonach einzelne Einwohner des Staats, welche weder zu einer Pfarodie gehören, noch vom Pfarrzwange eximirt sind, eine Kirche ihrer Religionspartei wählen müssen, zu welcher sie sich halten wollen, sind in den ersten 60 Jahren durch bischöfliche, staatlich anerkannte Einpfarrungsdecrete die im südlichen Theile des Pr. Eylauer Kreises wohnenden Katholiken zu den angrenzenden Pfarreien des alten Ermland's gastweise eingepfarrt.

Von meinem Herrn Amtsvorgänger, Erzbischof Dr. Krementz in Köln, ist wegen der weiten Entfernung dieser Ortschaften von den betreffenden Pfarreien zur besseren Befriedigung des religiösen Bedürfnisses schon im Jahre 1871 ein Missionsgeistlicher in der Stadt Landsberg angestellt, ohne dieser Stelle einen bestimmten Pastoralbezirk zu überweisen.

Behufs definitiver Ordnung der Pfarrverhältnisse sollen nunmehr diejenigen Ortschaften, deren katholische Einwohner seit jener Zeit sich an die Missionspfarre Landsberg gehalten haben und von da aus pastortirt sind, zu einer staatlich anerkannten Pfarrgemeinde vereinigt werden, und wird deshalb Nachstehendes verordnet:

§ 1.

Die katholischen Einwohner nachbenannter Ortschaften werden zu einer katholischen Pfarrgemeinde Landsberg mit dem Amtssitze des Geistlichen daselbst hiedurch zusammen gelegt und zwar:

A. Von denjenigen Ortschaften, welche laut bischöflicher Urkunde vom 22. September 1860, von Staatswegen genehmigt unterm 29. November 1860, publicirt im Amtsblatte der Königl. Regierung zu Königsberg pro 1860 Seite 310, gastweise zur katholischen Pfarrei Plauten eingepfarrt sind:

1. Landsberg,
2. Buchholz,
3. Papperten,
4. Wildenhof,
5. Worlack,
6. Wangnick,
7. Al. Stegen,
8. Gr. Stegen,
9. Mühle Stegen,
10. Ratlack,
11. Sangnitten,
12. Raben,
13. Randitten,
14. Riebnicken,
15. Parisken.

B. Von denjenigen Ortschaften, welche laut bischöflicher Urkunde vom 22. Juni 1861, von Staatswegen genehmigt unterm 27. September 1861, (die Publication im Amtsblatte scheint nicht erfolgt zu sein) gast-

weise zur katholischen Pfarrei Reimerswalde eingepfarrt sind:

16. Glanden,
17. Hanshagen,
18. Hoofe,
19. Großpeisten,
20. Schönwiese bei Landsberg,
21. Grünwalde,
22. Kleinpeisten,
23. Petershagen,
24. Grauschienen, Dorf,
25. Grauschienen, Gut,
26. Sienfen,
27. Ditschenhöfen,
28. Süßlack, Gut und Mühle,
29. Salwarschienen.

C. Von denjenigen Ortschaften, welche bisher nirgend eingepfarrt sind:

30. Pr. Eylau,
31. Eliesenhof,
32. Worienen,
33. Eichen,
34. Wokellen,
35. Drschen,
36. Wogmans,
37. Gallehnen,
38. Rumfeim.

§ 2.

Der katholische Pfarrer in Landsberg übernimmt den katholischen Einwohnern der in § 1 genannten Ortschaften gegenüber alle pfarramtlichen und seelsorgerlichen Obliegenheiten, während andererseits auch die betreffenden Katholiken verpflichtet sind, den Geistlichen als ihren Seelsorger anzuerkennen und demgemäß alle bei ihnen vorkommenden pfarramtlichen Handlungen durch denselben verrichten zu lassen.

§ 3.

Der Pfarrer hat besondere Kirchenbücher zu führen und in dieselben die von ihm vorgenommenen Parochialakte einzutragen.

§ 4.

Das Recht zur Besetzung der Stelle steht allein dem Bischof von Ermland zu.

§ 5.

Die Pfarrei Landsberg gehört zum Dekanat Heilsberg und hat der Pfarrer sich der kanonischen Visitation des zuständigen Dekans zu unterwerfen.

§ 6.

Aus freiwilligen Gaben sind bereits die zur Abhaltung des Gottesdienstes und Wohnung des Geistlichen erforderlichen Gebäude beschafft, sowie auch Grundstücke zur Dotirung der Pfarrstelle angekauft, welche der Pfarrgemeinde nach erfolgter staatlicher Anerkennung überwiesen werden sollen. Für die noch fehlende Dotation wird die geistliche Aufsichtsbehörde Sorge tragen und die Eingepfarrten mit weiteren Beiträgen hiezu nicht heranziehen.

§ 7.

Die Unterhaltung der bereits jetzt vorhandenen und noch später zum kirchlichen Gebrauche zu errichtenden Gebäude erfolgt gemäß den landrechtlichen Vorschriften Th. II Tit. 11 § 710 ff. A. L. R. durch die Kirchencasse und die Gemeinde.

§ 8.

Falls von der geistlichen Aufsichtsbehörde eine Aenderung des Pfarrsprengels in kirchlichem Interesse für nothwendig erachtet werden sollte, so steht weder dem Pfarrer noch den Kirchenbeamten noch den Gemeindegliedern ein Einspruchsrecht oder ein Entschädigungsanspruch an die bisherige Pfarrgemeinde zu.

Frauenburg, den 13. Januar 1891.

Der Bischof von Ermland.

(L. S.)

† Andreas.

Königsberg, den 15. März 1891.

Nro. 4196 K.

Die nach der vorstehenden Urkunde vom 13. Januar 1891 von dem Bischof von Ermland kirchlicherseits ausgesprochene Errichtung der selbstständigen katholischen Pfarrgemeinde Landsberg wird auf Grund der von dem Minister der geistlichen, Unterrichts- und Medicinal-Angelegenheiten mittelst Erlasses vom 5. Mai d. J. — G. II 1609 — uns ertheilten Ermächtigung hieburch von Staatswegen bestätigt und in Vollzug gesetzt.

(L. S.)

Königliche Regierung

Abtheilung für Kirchen- und Schulwesen.

(gez.) Meier.

Diöcesan-Nachrichten.

1. Pontifical-Functionen.

Am zweiten Pfingstfeiertage spendete der Hochwürdigste Herr Bischof in der Kathedrale 329 Firmungen das Sacrament der hl. Firmung.

2. Personal-Veränderungen.

1. Mai. Dem Kaplan Alphons Boch in Richtenfeld wird die commendarische Verwaltung der Pfarrei daselbst übertragen. 4. Mai. Die Veretzung des Kaplan Joseph Klein in Schöllitz als Kaplan nach Glottau wird einstweilen sistirt. 18. Mai. Pfarrer Franz Breuer in Marienau gestorben. R. i. p. 21. Mai. Kaplan Andreas Böhm in Marienau zum Commendarius daselbst ernannt.

3. Bonifacius-Adalbertus-Verein.

Gaben-Verzeichniß seit 21. April cr. (oben S. 62). Es sandten ein die Herren (salvis titulis): v. Palmowski aus Altmark 40; Jablonski aus Pleschienen 8, Liebenberg 11, Mensguth 3, Ortelburg 8; Heller aus Christburg 6; Boschmann aus Plafwid 47; Hippler aus Wuslad 50; Szadowski aus Königsberg 30, Jasterburg 10; Grunenberg aus Ladefopp 28, Gr. Richtenau 10, Schöneberg 20, Tiegenhof 9; Gerigt aus Wormditt 65, Open 8, Arnsdorf 30, Benern 21, Ralkstein 30, Wusen 30, Basien 16; Höpfner aus Neutirch 30 und von Ungenannt 10; Steffen aus Wartenburg 66, Bartelsdorf 6, Kleeberg 25, Ramsau 7; Kaninski aus Frauenburg 56 M. Betrag der überschüssenden Pfennige 3,14 M. — Gott bezahl's allen Wohlthätern!

Frauenburg, den 26. Mai 1891.

Liedtke.

Miscellen.

I. In der Zeitschrift für christliche Kunst (Herausgegeben von M. Schnütgen. II Jahrg. Düsseldorf 1889. Sp. 5—12.) findet sich ein Aufsatz über die mittelalterlichen Wandgemälde der Schlosskirche zu Marienburg, mit Lichtdruck und 2 Textfiguren, von C. Steinbrecht. Nach einer kurzen architektonischen Schilderung der in das Hochschloß der Marienburg eingebauten Kirche, welche nach einer Inschrift am 1. Mai 1344 vollendet ist, giebt der Verfasser, der zugleich der hochverdiente Wiederhersteller des alten Prachtbaues ist, zuerst eine eingehende Beschreibung der „wahrscheinlich“ gleichzeitigen, an den inneren Wänden herumlaufenden Bemalung, welche vor einem Jahrzehnt nach Vorseitigung der Lünche entdeckt worden ist, und macht einen Versuch ihrer Erklärung. Der Verfasser will, und wohl ohne Frage mit Recht, in den nach bestimmter Reihenfolge geordneten, trefflich gelungenen und recht fein ausgeführten Bildern die fortlaufende Darstellung der gesamten Entwicklung der Kirche erkennen: die Geschichte des alten Bundes, die Erlösung durch Christus, 12 Propheten und 12 Apostel, die nach der üblichen Dreitheilung in Märtyrer, Bekenner und Jungfrauen geordneten Heiligen der Kirche, endlich die figurenreichen Bilder des jüngsten Gerichts. Er schließt mit dem Wunsche, „daß die Freunde der Sache diesem zweifellos zu den bedeutendsten mittelalterlichen Malwerken unseres Vaterlandes rechnenden Wandschmuck der Marienburger Schlosskirche eine nähere Aufmerksamkeit und Theilnahme zuwenden möchten: die Auslegung sichern, die Herkunft und den Zusammenhang mit anderen Schulrichtungen aufklären helfen.“

II. In der katholischen Pfarrkirche zu Lissa (Prov. Posen) befanden sich zu beiden Seiten des Altars in einer Höhe von 5 Fuß Nischen und darunter alte Inschriftentafeln. Diese Nischen sind jüngst freigelegt worden. In der einen Wölbung fand man nun einen hölzernen, mit Seide ausgeschlagenen Sarg, dessen Deckel bereits eingefallen war. In dem Sarge befanden sich die Ueberreste eines Bischofs. Er lag lang ausgestreckt im Sarge, die Hände über der Brust zusammengefaßt, und trug auf dem Kopfe die Mitra; neben ihm lag der Bischofsstab von Holz mit schöner Vergoldung. Am den Hals hatte er eine goldene sogenannte Erbskette. An der Kette hing ein echt goldenes Kreuz von rund 10 Centimeter Länge und 1 Centimeter Breite; außerdem ruhte auf der Brust ein Kelch, sauber aus Holz gearbeitet und stark vergolbet. An der einen Hand wurde noch ein großer goldener, mit blauem Stein geschmückter Bischofsring gefunden, dessen Innenseite eine verlöthete Reliquie enthält. Ring, Kette und Kreuz wurden aus dem Sarge entnommen und dann derselbe wieder geschlossen. Er enthielt die Gebeine des Grafen Wenceslaus von Leszczynski, Bischofs von Ermland (1644—1659); die außerhalb der Nische befestigt gewesene Tafel besagte, daß die Leiche im Jahre 1682 am 8. August ausgegraben und hier wieder beigesetzt wurde. — In einer zweiten Nische fand man ebenfalls einen Holzarg, der mit Sammet ausgeschlagen war. In dem Sarge lagen die Ueberreste eines Ritters, wahrscheinlich des Begründers der Kirche, Grafen Raphael Leszczynski, Kastellan von Priemont.

III. In der Gruft der Szembekischen Capelle in Frauenburg, stehen auf drei Särgen folgende Inschriften:

1. Hic jacet sepultus | Christophorus Johannes | Slupow Szembeck Episcopus | Warm. Coronator | Thaumaturgae imaginis | Beatissimae Virginis | Mariae | In Claro Monte | Czestochoviensi | Obiit | Anno D. 1740 Die 16 Mart.

2. Andreas Stanislaus ab Hatten, Eppus Warm. S. T. D. Ordinis Aquilae rubrae I. Cl. Eques, expletis annis aetatis 78, Sacerdotii 54, Episcopalis Dignitatis 40, obiit 3. Januarii 1841 Frauenburgi in sua residentia impia manu, inflicto in capite letifero vulnere preemptus, relinquens ob eximium animi candorem et conspicuas virtutes suorum pariter et extraneorum ingenti dolore mixtum post se desiderium. Requiescat cum Sanctis in pace.

3. Alexius Dismas | Thadeus Christophorus | Comes de Teneczyn | Ossolinski Canonicus | Cathedr. Varm. | Natus | D. Anno 1714 d. 14 Julii | Obijt | Anno D. 1761. d. 22. Julii.

Anzeigen.

Für den Monat Juni.

In der **Herder'schen Verlagshandlung** zu Freiburg im Breisgau ist erschienen und durch alle Buchhandlungen zu beziehen:

Hagg, P., S. J., **Herz-Jesu-Gabe**. Betrachtungen über die Bitten der Herz-Jesu-Vitaneï nebst drei Einleitungsbeachtungen. Mit einem Titelbild. 12°. (VIII u. 477 S.) M. 2,80; geb. in Leinwand mit Rothschnitt M. 3,80.

Hattler, F. S., S. J., **Herz-Jesu-Monat**. Mit 30 Initialbildern und einem Titelbild. 12°. (VIII u. 344 S.) M. 1,80; geb. in Leinwand M. 2,60.

— **Das Haus des Herzens Jesu**. Illustriertes katholisches Volksbuch. Zweite Auflage. 4°. (VIII u. 258 S.) Geb. in Halbleinwand mit Goldtitel M. 2,80.

— **Vitaneï zum heiligsten Herzen Jesu** in 23 Initialbildern mit beigefügtem biblischem Text. Mit einem Titelbild. 16°. (68 S.) Geb. 70 Pf.

Jungmann, J., S. J., **Die Andacht zum heiligsten Herzen Jesu** und die Bedenten gegen dieselbe. Zweite Auflage. 12°. (VIII u. 51 S.) 40 Pf.

Meschler, M., S. J., **Die Andacht zum göttlichen Herzen**. 12°. (IV u. 185 S.) M. 1,50; geb. in Kalbleder-Imitation M. 1,60.

Nix, H. J., S. J., **Cultus SS. Cordis Jesu sacerdotibus praecipue theologiae studiosis propositus**. Cum additamento de cultu purissimi Cordis M. V. Mariae. 8°.

Herz-Jesu-Bild. Nach dem Originalgemälde von L. Kupelwieser in der Jesuitenkirche zu Wien. In xylographischem Farbendruck auf Goldgrund ausgeführt von H. Knöfler. Zwei Größen: Klein-Oktav. 11½ auf 17 cm mit Papierrand 7 auf 10 cm ohne denselben. 12 Stück in Enveloppe M. 2. — 100 Stück M. 15. Groß-Quart. 27½ auf 35½ cm mit Papier- und Tonrand, 20 auf 28 cm ohne Rand M. 2.

(VIII u. 167 S.) M. 1,40; geb. in Halbleinw. mit Rothschnitt M. 2.

Die zweite Auflage ist im Druck.

Stolz, A., **Herz-Jesu-Büchlein**. Belehrungen, Betrachtungen und Gebete. Aus den Schriften des Verfassers gesammelt von P. Fr. S. Hattler S. J. Mit einem Titelbild in Farbendruck. 16°. (IV u. 58 S.) 25 Pf.; geb. in Kalbleder-Imitation mit Rothschnitt 40 Pf.

Thierry, A., **Der kleine Monat des allerheiligsten Herzens Jesu**. Zweite Auflage. Mit einem Stahlstich. 16°. (XII u. 96 S.) 50 Pf.; geb. in Halbleinwand 80 Pf.

Kamejan, J. v., S. J., **Die Hauptmomente des Lebens**. Sechs Kanzelvorträge auf die sechs Aloysianischen Sonntage, mit Lobrede auf den heiligen Aloysius von Gonzaga. Zweite Auflage. 8°. (IV u. 129 S.) M. 1,20.

Meschler, M., S. J., **Leben des hl. Aloysius von Gonzaga**, Patrons der christlichen Jugend. Zur 300 jährigen Feier seines Todestages. Mit drei Lichtdruckbildern nach authentischen Vorlagen. Zweite, unveränderte Auflage. 8°. (XII u. 301 S.) M. 2,50; geb. in Leinw. mit Deckenpressung und Rothschnitt M. 3,60.

Herder'sche Verlagshandlung, Freiburg im Breisgau.

Soeben ist erschienen und durch alle Buchhandlungen zu beziehen:

Lasserre, G., **Unsere liebe Frau von Lourdes**. Frei aus dem Französischen übersetzt von M. Hoffmann. Sechste, verbesserte Auflage. Mit einem Titelbilde. 12°. (XVI u. 457 S.) M. 3; geb. in Leinwand mit Rothschnitt M. 3,60.

Früher ist erschienen:

Meschler, M., S. J., **Novene zu Unserer Lieben Frau von Lourdes**. Sechste Auflage. Mit einem Titelbild. Mit Approbation des hochw. Herrn Erzbischofs von Freiburg. 12°. (VIII u. 224 S.) M. 1,50; geb. in Halbleinwand mit Goldtitel M. 1,80.

Gratian, P. O. Cap., **Kurzer Bericht über die Erscheinungen u. Wunder „Unserer Lieben Frau von Lourdes“** mit einem Anhang von Gebeten. Mit Erlaubniß der Oberen. Zweite Auflage. 16°. (29 S.) 15 Pf. (Die dritte Auflage ist unter der Presse.)

Vollständige Verpflegung und Heilkur nach Sebastian Kneipp'scher Methode

finden Heilbedürftige bei einem Kneipp'schen Naturheilarzte in einem reisenden Pfarrvorte Untersteiermarks bei liebevoller Behandlung. — Honorar für 6 Wochen Alles in Allem 150 Mark. — Anfrage mit Retourmarke an die Redaktion des „**Tausendschön**“ in Warburg, Steiermark.

Herder'sche Verlagshandlung, Freiburg im Breisgau.

Soeben ist erschienen und durch alle Buchhandlungen zu beziehen:

Beutler, F. S., **Geschichte der heiligen katholischen Kirche**. Dem katholischen Volke erzählt. Mit Approbation des hochw. Herrn Erzbischofs von Freiburg. Mit Titelbild und vielen in den Text gedruckten Abbildungen. 8°. (VIII u. 356 S.) M. 3; geb. in Halbleinwand mit Goldtitel M. 3,60.

Braun, Fr., S. J., **Zum Gottesdienste in der katholischen Kirche**. Ein Gebetbuch. Mit Erlaubniß der geistlichen Vorgesetzten. Zweite, verbesserte Auflage. Mit Titelbild. Ausgabe Nr. 8. 24°. (XXVI und 565 S.) M. 1,20; geb. in Leinwand mit Goldschnitt M. 1,90; in Schafleder mit Goldschnitt M. 2,50.

Verlag von Ferdinand Schöningh in Paderborn.

Jede Buchhandlung liefert das soeben erschienene Buch:

Die Andacht zum hhl. Herzen Jesu

nach ihrem Ursprunge, Wesen und Zwecke dargestellt und begründet von Dr. A. Meistermann. Mit Erlaubniß des hochw. General-Vicariats zu Münster. 56 S. 8°. broch 60 Pfennig.